

OPLADEN OP DE AZOREN

Rijden tussen de kamerplanten, het lijkt raar, maar het kan in Europa. Op São Miguel, het groene eiland van de Azoren, 1360 kilometer uit de kust van Portugal, middenin de Atlantische Oceaan. Meer dan veertig paarden staan er klaar om je langs bananenpalmen, azalea's, winterbloeiende camelia's, hibiscus, hortensia's en de woekerende gele siergember te dragen. Of gewoon regelrecht door de jungle, die goed gedijt op de vruchtbare, vulkanische grond. De 'groene week' op de Azoren doet wat je denkt: je krijgt er energie van!

Het is februari en op de dag van vertrek heeft een sombere winterkou Vlaanderen in zijn greep. Wij belanden na ongeveer 12 uur reizen in een heel ander weertype: het regent en stormt, de palmbomen wuiven in de wind. Niet erg, want de 17de-eeuwse 'quinta' waar wij zullen verblijven is heel comfortabel.

LEVEND SCHILDERIJ

De Zweedse eigenaren, Christina en Claude, hebben er een heel eigen sfeer gecreëerd, met het doel iedereen zich thuis te laten voelen. De kamers liggen aan veranda's rond een weelderige binnentuin. Op tactische plaatsen hangen buizen uit de muur, waaruit je warme lucht in je natte schoenen kunt laten blazen. Over de balustrade langs een binnentrap hangen oude zadels. In de zitkamer zorgt een elektrisch kachelletje voor extra warmte. Uit een variant op de aloude koekoeksklok komt elk uur met veel gehinnik en hoefgeroffel een paard naar buiten. Maar het allermooiste: in de eetkamer opent een luik naar een paardenstal, waar de grote witte J. Carim en zijn kleine, donkere stalgenote Iris hun nieuwsgierige hoofden doorsteken. Krijgen we een appeltje? Een wortel? Het lijkt wel een levend schilderij.

Christina praat ons bij over het reilen en zeilen op de 'quinta' De meeste van de meer dan veertig paarden die hier wonen zijn gered. Van mishandeling, van de slager, van verwaarlozing, van verveling. De meeste zijn 'crusado Português', kruisingen van Lusitano's met van alles. Haflingers, volbloeden, Hannoveranen en Bretonse werkpaarden. Met als leidraad: inteelt voorkomen en paarden fokken die stevig op hun benen en hoeven staan, betrouwbaar en koel in hun hoofd zijn. En daarmee geschikt voor het werk op de Azoren, namelijk de koemelk vanuit het land naar de fabriek brengen. Want de Azoren zijn letterlijk en figuurlijk de melkkoe van Portugal. In totaal 120.000 koeien zorgen voor melk, boter en kaas die in het hele land hun weg vinden naar de consument. Het idee van de 'quinta' is dat je tijdens je verblijf verschillende paarden leert kennen. En als je een bijzondere klik hebt met één van die paarden, of juist niet, dan proberen ze daarmee rekening te houden. De eerste kennismaking met de paarden vindt plaats in de binnenbak, waar wij les krijgen van Rodrigo. Ik op Olé, een leuk wit paardje, maar te fel voor de buitenritten. Mijn reisgenoten Hanne en Christianne krijgen de fraaie Conquistador, of kortweg Conny, en het vosje Cabana toebedeeld. Die gaan 's middags wel mee naar buiten. Maar eerst staat er een uitgebreide lunch op tafel – het motto is hier: genieten

PUZZELEN MET MENSEN EN PAARDEN

Onze eerste buitenrit, met onze jonge Duitse gids Lara, wordt een puzzel van combineren en placeren van mensen en paarden. Als het niet goed past, begint het achterste paard te bokken in de galop. Dat overkomt eerst Christianne op Cabana en dan mij met de donkerbruine Estrela. Pas als Estrela de vertrouwde staart van Conny voor zich heeft, is iedereen weer happy. Achter Lara aan rijden we het bos in, waar we afstijgen om langs in onbruik geraakte, bemoste viaducten, tunneltjes en bruggen naar een bezienswaardigheid te lopen: de 'Janela do inferno', ofwel het venster van de hel. Dat blijkt een gat in een met mos en slingerplanten begroeide rotswand, waarachter geen vuur brandt maar waaruit water stroomt.

ZWARTBONTE KOEIEEN

Onze eerste buitenrit is een op maat voor afwisselende dagen. De ene keer combineren we een halve dag rijden met een excursie. Naar Caldeira Velha, waar we dankzij de vulkanische activiteit op het eiland in warm water kunnen badderen. Naar een theeplantage, want de Azoren zijn de enige plek in Europa waar thee kan worden verbouwd. Of naar Ponta Delgada, waar we kunnen shoppen. De andere dag maken we te paard een dagtocht met een picknick tussen de middag. We verkennen de woeste kust aan de zuidkant van São Miguel. We rijden door agrarisch gebied, met lavastenen ommuurde weiltes waarin zwartbonte koeien staan – deels van Friese afkomst. De muurtjes zijn gebouwd in de tijd dat het eiland de sinaasappelgaard was voor Groot-Brittannië. Ze moesten de oranje oogst beschermen tegen diefstal. Maar vanaf 1860 maakten schadelijke insecten, ziekten en zware concurrentie vanaf het vasteland een eind aan de sinaasappelteelt op de Azoren. Koeien, al sinds de ontdekking en kolonisatie van de Azoren in de 16de eeuw op de eilanden aanwezig, namen de plek van de bomen in. Op São Miguel werd in de jaren vijftig van de vorige eeuw een fokprogramma opgezet met koeien uit Friesland, later uitgebreid met Holsteiners uit Amerika en Canada en Limousin en Charolais uit Frankrijk.

We hebben het lekkerste voor het laatst bewaard: een dagtocht naar Sete Cidades, de zeven kraters. In de 'quinta' hangt een veelbelovende foto van het uitzicht dat ons wacht, over een turquoise en een groen kratermeer. De dag begint bewolkt en als we met de auto bij ons startpunt aankomen, komt de regen

met bakken uit de hemel. Onze rit over de kraterrand wordt een goede test voor onze regenuitrusting. Maar van uitzicht is helaas geen sprake.

We lopen met de paarden aan de hand de krater in. Beneden stijgen we weer op, waarna we door dorpjes rijden naar de brug tussen het blauwe en het groene meer. Aan de rand van het laatste meer staat onze picknicklunch klaar, met veel fruit en salades. En zowaar, de lucht klaart op, het zonnetje prikt zelfs af en toe door het wolkendek heen.

LEKKER GALOPPEREN

Het toetje van onze week rijden op de Azoren bestaat uit lekker galopperen. Onze paarden zijn er op uitgezocht. Rodrigo gaat ons voor op de temperamentvolle Lusitano Enigma. Ik rijd op Eclips, een hele grote maar onverwacht snelle jongen. Hanne zit op zijn zus Aurora en Christianne op de populaire Quilate. Eerst ronden we het blauwe meer, met een rengalop op het eind. En daarna maken we een slinger om het groene meer, waarbij de auto voor ons uit rijdt om fietsers en voetgangers te waarschuwen voor onze komst. Ik moet Eclips in de hand houden om te voorkomen dat hij over Enigma heen walst. Maar zodra Enigma naar een hogere versnelling schakelt, schudt ze Eclips moeiteloos af. Terwijl die toch ook echt hard gaat! Aan het eind van het pad gaan we pootjebaden en spelen in het groene meer. Dat wil zeggen: Rodrigo galoppeert energiek heen en weer door het water, terwijl Aurora en Quilate een stukje draf al nat genoeg vinden. Eclips houdt zijn voeten het liefst droog. Met veel moeite krijg ik hem het water in, waar hij vervolgens stokstijf in blijft staan. Pas vlak voordat we weer teruggaan, wil hij nog wel even spetteren. In volle vaart galopperen we terug naar onze picknickplaats, waar de paarden op de trailer gaan en wij in de auto, op weg al weer naar ons afscheidsdiner. We zijn een week lang verwend en helemaal opgeladen - een mooi begin van het jaar. 🐾

Milja de Zwart – foto's: Med www.RavenEyePhotography.com

Voor meer informatie:
Trailfinders Ruitervakanties 012-747494
www.horseholiday.com

Te paard op de Azoren, perfect om op te laden.

TRAILFINDERS RUITERVAKANTIES

SPECIALIST IN PAARDRIJVAKANTIES

**BEL VOOR
INFO
012 74 74 94**

WEEKEND TREKTOCHT
CATTLE DRIVE, PONYKAMP
BEGINNER, GEVORDERD
INDIVIDUEEL OF GROEP

www.trailfinders.be
info@trailfinders.be